

Zohar - Love of Hashem:

פְּקוּדָא תְּנַיִנָא דָא אִיהִי פְּקוּדָא. דְּפְקוּדָא דִּירָאָה אֶתְאַחַדְתּוּ בֵּיהּ וְלֹא נִפְקָא מִיְנָהּ לְעֵלְמִין. וְאִיהִי אֶהְבֵּ"ה. לְמַרְחָם בְּרֵשׁ לְמַאֲרִיָּה רְחִימוּ שְׁלִים. וּמֵאֵן אִיהוּ רְחִימוּ שְׁלִים. דָּא אֶהְבֵּה רַבָּה דְכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית י"ז:א) הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָמִים שְׁלִים בְּרְחִימוּתָא. וְדָא הוּא דְכְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר דָּא רְחִימוּ שְׁלִימוּתָא דְאֶקְרִי (פְּקוּדֵי רַנ"ד ב) אֶהְבֵּה רַבָּה. וְהִכָּא אִיהוּ פְּקוּדָא לְמַרְחָם בְּרֵשׁ לְמַאֲרִיָּה כְּדָקָא יָאוּת.

43. The second precept is that the precept of fear is strongly attached to and never disconnected from the precept of love. A person should love his Master wholly. And what is perfect love? It is great love, as it is written, "walk before Me and be perfect" (Gen. 17:1). Meaning, to be whole with love. Thus it is written, "And Elohim said, Let there be light" (Gen. 1:3). ***This perfect love is called great love. And here it appears as a precept, that a person should love his Master properly.***

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אָבִיא, רְחִימְתָּא בְּשְׁלִימוּ אֲנָא שְׁמַעְנָא בֵּיהּ. אָמַר לִיהּ אִימָא בְּרִי קָמִי דְרַבִּי פִּינְחָס דְּהָא אִיהוּ בְּהַאי דְרָגָא קָאִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אֶהְבֵּה רַבָּה הֵיִינוּ אֶהְבֵּה שְׁלִימוּתָא בְּשְׁלִימוּ דְתַרְוֵי סְטְרִין, וְאִי לָא אֶתְכַלִּיל בְּתַרְוֵי סְטְרִין לָאוּ

44. Rabbi Elazar said: My father, I have heard that meaning of perfect love. He said to him: Say it, my son, in front of Rabbi Pinchas, as he is truly on that level. Rabbi Elazar said: ***Great love means perfect love, perfected from both sides. And if it does not include both, then***

אִיהוּ אֶהְבֵּה כְּדָקָא יָאוּת בְּשְׁלִימוּ.

1. ***it is not a proper perfect love!***

וְעַל דָּא תְּנַיִנָן בְּתַרְוֵי סְטְרִין אֶתְפָּרֵשׁ אֶהְבֵּה רְחִימוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אִית מָאן דְרְחִים לִיהּ מְגוּ דְאִית לִיהּ עוֹתְרָא, אוֹרְכָא דִּיוּמִין, בְּנִין סַחְרָנִיָּה, שְׁלִיט עַל שְׁנְאוּי, אַרְחוּי מִתְתַּקְּנָן לִיהּ, וּמְגוּ כֶּךָ רְחִים לִיהּ. וְאִי לְהַאי יְהֵא בְּהַפּוּכָא וַיְהִי עָלֶיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלוּלָא דְדִינָא קְשִׁיא, יְהֵא שְׁנֵיא לִיהּ וְלֹא יִרְחַם לִיהּ כָּלֵל. וּבְגִין כֶּךָ רְחִימוּ דָּא לָאוּ אִיהוּ אֶהְבֵּה דְאִית לִיהּ עֶקְרָא.

2. This is why we have learned that the love of the Holy One, blessed be He, is explained in two ways. There is he who loves Him because he is rich, has length of life, his children are around him, he rules his enemies, and he succeeds in his ventures. Because of all these, he loves Him. But if it were the opposite, if the Holy One, blessed be He, were to turn the wheel of fortune against him and replace this with harsh judgment, he would then

hate Him and not love Him at all. Therefore, this love is not a love that has a base.

3

רחימו דאקרי שלים ההוא דהוי בתרין סטרין בין בדינא בין בטיבו. ותקונא דארחוי דרחים ליה למאריה כמה דתנינו אפלו הוא נטיל נשמתי מין. דא איהו רחימו שלים דהוי בתרין סטרין (יז ע"ב). ועל דא אור דמעשה בראשית נפק ולבתר אגניז. כד אגניז נפק דינא קשיא ואתכלילו תרין סטרין כחדא למהוי שלימו דא אהבה כדקא יאות.

3. The love that is called whole is that love that is included from both sides, from both Judgment, Chesed and success. He should love the Holy One, blessed be He, as we have learned; **even if He was to take away your soul.** This is the perfect love that includes both aspects. And because of this, the light of the acts of Creation was revealed and then hidden. When it was hidden, harsh judgment came forth and both aspects became united and reached perfection. This is proper love.

נטליה רבי שמעון ונשקיה. אתא רבי פינחס ונשקיה וברכיה ואמר בודאי קודשא בריך הוא שדרני הכא. דא הוא (לעיל דף י"א ע"א) נהירו דקיק דאמרו לי דאתכליל בביתאי ולבתר נהיר כל עלמא. אמר רבי אלעזר ודאי לא איצטריך לאתנשי ירא'ה בכל פקודין, כל שכן בפקודא דא אצטריך ירא'ה לאתדבקה בהאי. היך אתדבקה אהבה איהי בסטרא חד טב כמה דאתמר דיהב עותרא וטב אורכא דחיי בני מזוני, כדון איצטריך לאתערא ירא'ה ולמדחל דלא יגרום חובא. ועל דא כתיב, (משלי כח) אשרי אדם מפחד תמיד, בגין דהא כליל ירא'ה באהב'ה.

4. Rabbi Shimon hugged and kissed him. Then Rabbi Pinchas came and kissed and blessed him. He then said: Certainly, the Holy One, blessed be He, has sent me here. This is that tiny ray of light that I was told shines in my house, and later on shall lighten up the entire world." Rabbi Elazar said: Certainly, fear should not be omitted from the precepts, especially from this one (love). So fear should be attached to it. How is it attached? Love brings good from one side. As it is explained: when the Holy One, blessed be He, gives a person riches and all goodness, length of life, children, and sustenance, then that person should arouse in himself fear. And he should be afraid of what the sin might bring upon him. Of this it is written, "Happy is the man that fears always" (Proverbs 28:14), because fear is now included with love.

מאמר שלישי
אהבת ה'

בכוחות האדם יש כח האהבה אשר בו הוא אוהב מבלי להשקיע כל יגיעה בכך. וההפרש בין האהבה המקורית לאהבה מקרית הוא לא רק שזו אהבה שאין סופה להתקיים, אלא גם בשיא תוקפה אין ערך לאהבה זו, כי אינה אהבה עצמית. וגם כשאוהב אותו בגלל ענין חשוב ביותר, ומשום שהוא צדיק וישר, הרי אין אהבתו אלא לצדיק ולישר ולא לנאהב עצמו. והנה הבריאה הזאת, אהבה, קיימת באדם לדבר שהוא עיקר העיקרים אצלו. השי"ת הטביע באדם את כח האהבה לדבר שהוא עיקר חיותו, ואליו הוא נושא את נפשו, עד כי מבלי שיעורר את האהבה קשור הוא אליו בעבותות אהבה. אהבה זו היא אהבה טבעית ועצמית, לא מקרה ומצב־רוח מעורר אותה, ואם בטל דבר בטל אהבה, אלא קיימת היא לעולם ומים רבים לא יכבוה. מוצאים אנו אותה אצל רוב האנשים, אצלם שקוע כח אהבתם לעצמם ונפשם, וממנה אהבת ורצון החיים שהוא ללא גבול. ויש אנשים שלדידם בני ביתם עיקר העיקרים, כי

א.

בוה"ק בהקדמה (ח"א י"א) פקודא תניינא איהי אהבה למרחם בר נש למארי רחימא שלים וכו' אית בר נש דרחים ל'י מגו דאית ל'י עותרא אורכא דיומין וכו' ואי להאי יהא בהיפוכא וכו' יהא שניא ל'י, ובג"כ רחימא דא לאו אהבה דאית לה עיקרא, רחימא דאיהו שלים ההוא דהוי בתרין סטרין בין בדינא בין בטיבו וכו', כמה דתנינן ואהבת את ה"א וכו' אפי' הוא נוטל את נפשך. יש לבאר איך יהודי ישיג לעורר את לבבו לאהבה את ה', עד אפי' נוטל את נפשך, מבלי שירמה עצמו ופנימיות לבו.

ויש להסביר זאת. דהנה, כמו שיש בכל דבר עצם ומקרה, כמו כן יש באהבה. יש אהבה מקרית רגשית ורגעית, ויש אהבה בחי' עצם, והיא אהבה שאינה תלוי' בדבר, אלא מציאות של אהבה, בריאה מיוחדת ועצמית שברא הקב"ה. וכמו שאנו מברכים בברכת אשר ברא ששון ושמחה וכו' אהבה ואחות.

נד

נתיבות

יסודי התור

הם עתידו ובנינו עדי עד, ואז אהבתו אליהם יותר מלעצמו. כללו של דבר שקיים באדם כח אהבה בבחי' עצם לדבר שהוא עיקר חייו.

וזה צווי התורה ואהבת את ה' אלקיך הכתוב אחרי שמע ישראל ה"א ה' אחד, כשיהי' קבוע אצלך שה' אחד, והקב"ה יהי' אצלך עיקר העיקרים, או תגיע לו אהבת. וכלשון מהר"ל (בנתיבות עולם נתיב אהבת ה' פ"א), "כי הוא ית' עיקר הכל ומפני כך שיידך האהבה אל השי"ת". ותהי' אהבתך בכל לבבך, שהקב"ה יהי' עיקר לבבך, וכל שאר ענייניך אתה וב"ב הכל יהיו טפלים. ובכל נפשך עד שנוטל את נפשך, הקב"ה יהי' אצלך עיקר העיקרים יותר מנפשך, ובכל מאודך יותר מכל מאודך. כשדבר זה יהי' קבוע אצל יהודי שהקב"ה הוא עיקר העיקרים בחייו, ממילא תהי' אהבתו הטבעית אליו ית', אהבה שאינה תלוי' במצבי רוח, וכל מקרה לא יגיעה, אם הקביעה הזו תהי' מהותית בכל ישותו, שהוא ית"ש עיקר חייו, ואין לו בעולמו כלום אלא אותו ית"ש. וזהו הפי' ואהבת את ה' אלקיך, משום שהוא אלקיך, הוא שלך ואתה שלו, והכל טפל כנגדו, הוא אלקיך כשטוב לך, וכן ח"ו להיפך, כי המקרה משתנה לפי התנאים אבל העצם אינו משתנה. והוא כמ"ד בחובות הלבבות (שער אהבת ה') כי אינה אהבה שלימה אם יש עוד ענין בעוה"ז שאוהב אותו, רק כמ"ד (ישעי' כו) לשמך ולזכרך תאות נפש, כי המקרה יכול להיות הרבה מקרים אבל העצם אחד הוא. אהבת ה' גובעת מזה שהשי"ת אצלו עיקר העיקרים, ולא שיידך עוד עיקר, ואם יש לו עוד עיקר הרי אין בו אהבת ה'. ואם בטבע האדם מתחלף אצלו הדבר שהוא עיקר חייו, וכשהוא בבחרותו אינו רואה רק את עצמו כעיקר, וכשיש לו כבר משפחה יש מעדיף את משפחתו על עצמו, אבל זה שאצלו אהבת ה' עיקר העיקרים, היא אהבה נצחית שאינה משתנית, וכל שחוץ מאהבתו ית' אינו אלא אהבה מקרית וקשורה במצבי רוח וכדומה. וזו משמעות המצוה ואהבת, לא צווי על אהבה רגשית בלבד, אלא שהשי"ת יהי' כל עיקר חיידך, ואז כל אהבתך תהי' אליו ית"ש.